

17. szám.
 April. 25-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra
 jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden póstahivatalnál és könyvárusnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

NÉGYEN VAGYUNK.

Ne félj gazdám! Mink is veled járunk,
 „Ottan“ sem hagyunk magadra.
 Hárman vagyunk; egy én, Zebulon más,
 Harmadik a jámbor varga.

Mihály gazda már is szavát adta
 „Ott benn“ csinál eztán csizmát.
 Én, tudod, hogy örömet követlek,
 Zebulon sem támaszt schismát.

Igy azután mindig négyen leszünk:
 Kiegészült tarokkpartie
 Még sem szükítjük meg a helyedet
 Nem lesz tőlünk szük a quarté.

Veled eszünk, veled iszunk együtt
 Még sem fogyasztjuk a borod.
 Mikor legjobban hallgatunk veled
 Legvigabb zaj lesz akkor ott.

Soh se busulj! Sok jó vidám fizkó
 Járt ez akadémiában;
 Pedig nem voltak olyan jókedvü
 Czimborái, mint mi hárman

*Kakas Márton,
 Tallérossy Zebulon,
 Mihály csizmadia.*

Valamint az 1861 és 1862-ki, ugy a folyó évi teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

UGYAN KI ÉRTENÉ MÁR EZT?

Párbeszéd egy capacitáló népszónok s több capacitálandó nép között.

— Tehát hallják kegyelmetek, miszerint a volt földesur a pap és a rector számára egy fél és illetőleg egy negyedrészt telket adományozott az elkülönözés alkalmával. Értik-e kegyelmetek?

— Hogy ne értenők kérem alássan. Nagyon jól értjük.

— Valamint az ehhez járuló legelőbeli illetőségüket is kiadatni elrendelék a birtok-aránykules szerint. Értik kegyelmetek, mi az a birtok-aránykules?

— Hogy ne értenők kérem alássan? Ki tudjuk mi azt számítani. Ha egy telek után jár hat hold és egy fertály legelőilletőség, akkor féltelek után jár a „kócs“ szerint három hold és egy oktály, egy negyedrészt telek után jár egy hold és kilencz tizenhatod rész hold legelő. Kréta se kell nekünk ehhez!

— No azt szeretem, hogy ilyen gyors fel fogású emberekkel van dolgom. Látszik, hogy kegyelmeteken sem veszett kárba a népnevelés törekvése; remélem, hogy átlátandják, mennyi jó háromlik e nagylelkű kegyajándok által még azután kegyelmetek fiaira, közvetve pedig a hazára, annak intézményeire, legközvetvebb pedig az újságírókra és kalendariumesinálókra; a kiknek szemei mind kegyelmetekre vannak függesztve; értik-e ezt kegyelmetek?

— De már hogy ne értenők kérem alássan, hiszen nem vagyunk mi oly együgyű parasztok.

— No hát. Már most csak arról van még szó, hogy az eként ajándékba kapott telkekért

kegyelmetek fogják fizetni az illető adókat. Értik ugy-e kegyelmetek?

— Az az, hogy — nem egészen nagyon értjük kérem alássan.

— Hát hogy a pap és rector telkeitől kegyelmetek fizetendik az adót.

— Már, hogy a pap és a rector nekünk fizetnének adót a telkeiktől?

De mennyköt! Kentek fizetnek adót attól a telektől, a mit a földesur a papnak és rectornak ajándékozott.

— Vagy úgy? Hogy a pap meg a rector fizessen a földesurnak portiót.

— Ördög lelkit? De nehezen tudják kentek megérteni a dolgot.

— Tetszik tudni, mink csak olyan együgyű paraszt emberek vagyunk.

— De hisz ez egészen világos dolog. A földesur telket ajándékozott a papnak; a telektől adót kell fizetni. Ez pedig kenteket illeti.

— Ahán! Most értjük már; a földesur fizeti a papnak a kommenziót, s mi kapjuk a telket.

— Kapnak kentek sárgalábu mennyköt! A földesur adja a telket, s kentek fizetik tőle az adót. Tudják-e már valahára?

— Igenis, nem tudjuk, kérem alássan.

— Hát azt tudják-e, hogy „kétszer kettő négy.“

— Ugyan már hogy tudnánk mi még ilyent is? Hiszen mink csak olyan tudatlan parasztok vagyunk.

A HAL A SZÁRAZ FÖLDÖN.

(Folytatás.)

Ugy hiszem, hét nap alatt elég embernek elmondtam, hogy micsoda társaságba vagyok hivatalos; ha most minden ember nem arról beszél, nem az én hibám.

Soha sem hittem volna, hogy az a mágnásokkal való barátság olyan sok költségbe kerül. Ihol van ni: még aranyóralánczot is kellett

vennem kontóra; mert azzal csak nem gyalázhattam meg az irodalmat, hogy valamelyik kontesz meglássa, hogy egy magyar írónak selyem zsinegen van az órája.

Aztán a nyakravaló, meg a keztyű, meg a frizér, hát a fiakker! Biz Isten rámegy egy heti gázsim. Egy francia beszélgetési könyvet

is kellett vennem, hogy gyakorolhassam belőle magamat. Selyem zsebkendőt is vettem. Igazán nagyra fog menni a kontó!

Csak már legalább minden malör nélkül lefolyna ez az esemény.

De tudom bizonyosan, hogy mindig bárónak fogom nevezni a grófot s grófnak a bárót, a miért azok haragusznak.

Valjon ha a konyhán keresztül kell bemenni, nem lövök-e valami bakot? nem nézek-e valami gróf kisasszonyt szakácsnének? Ördögöt! Mennek is azok a konyhába! A gróf kisasszonyok talán nem is esznek? Valjon azok is a fogaikkal esznek? Ez nevezetes fölfedezés volna.

Már fél kilenczre! Soha sem éreztem ilyen szűknek a világot magam körül.

Hiszen voltam én már egyszer bálban. Az igaz, hogy ott sem szóltam senkihez.

Ejh, bátorság! vágjunk neki. Amice barátom, gondold rá, hogy te már három kötet holmit irtál, és légy büszke, mit neked ez az egész uri compánia!

Azonban jó lesz nem sietni. Ha korán megyek, úgy jöhet, hogy senki sincs még ott s akkor nekem kellene az egész nagy társaságot mulattatni.

Tíz óra, no most mehetiünk.

Jaj be sebesen hajtott ez a bolond fiakker! Azt szerettem volna, ha tovább tart az utazás.

A czifra kapus odajön kinyitni a kocsiajtót. Nekem jó tulajdonom az ovatosság.

— Ugyan kérem, édes barátom; ez gróf X. ő méltósága palotája?

A kapus azt mondja: „igen“ és gyöngén mosolyog. Ugyan mit mosolyog?

— Valjon idehaza van-e ő méltósága?

A kapus azt mondja: „igen“ és még jobban mosolyog.

— A nagyságos asszony is?

— Az is. (Az a ménkü kapus még jobban mosolyog.)

— De hallja, kérem édes barátom, ne tréfáljon. Ez komoly dolog. Csakugyan ez a gróf X. ur kvártélyja?

— Igenis, ez az; — (most már csaknem nevetett).

— De azt mondom, hogy bolonddá ne legyen! Én ide hivatalos vagyok. Itt a meghívó jegyem. Hová is tettem? Hová az ördögbe tettem? A mellényem zsebébe. A másikba. Utcuzni! Hej fiakker! Fiakker! Kiáltson csak nagyot annak a fiakkernek, hogy jöjjön vissza.

— Minek? kérem alássan.

— Otthon felejtettem a meghívó jegyemet, visszamegyek érte.

A kapus most már igazán nevetett: „nem szükség az“ csak tessék felsétálni.

— Merre, kérem?

— Csak itt a lépcsőn egyenest.

— Hát aztán? jobbra? balra? Hanyadik ajtón.

— Csak egyenesen, kérem alássan. A legelső ajtón.

No ha ezt rám hagyják, úgy szent igaz, hogy a legelső ajtó, a mit kinyitok, hát az bizonyosan valami fali almáriom, vagy még rosszabb helyiség ajtaja lesz.

Tudtam! Az ördög bujjék abba a portásba! Az első ajtó a lépcsőn a mit kinyitok, valami sötétségbe nyílik. Itt nem tartanak soiréet. — Üssön belé a mennykő! az orosz kürtökémény szelelő ajtaja volt. Csak legalább az az infámis portás ne látta volna meg: most már kaczagva kiáltott utánam: „feljebb! feljebb! még egy lépcsővel odább!“

A keztyűm is csupa korom lett!

(Folytatása következik.)

Borkoresolyák.

== Valami nagyon czifra s drága fajankót akart venni a grófnő kis csecsemőjének. — Kár azért annyi pénzt kiadni, mond a dajka, hisz egy garasára csörgő is csak úgy zörög 3 krajczárért mint ez a fajankó egy forintért.

== Az egyiptomi alkirály testőréinek egyenruhája roppant fényüzéssel van kiállítva, csupa arany az egész s a gombok rajta valamint kardjuk marko-

lata tiszta arany. — De könnyű volna az egész muszka armádiát ily kis egyiptomi testőrökből álló csapatral tönkre tenni! t. i. addig vernék egymást agyon a becses prédáért míg egymást tökéletesen az utolsó azaz a legerősebb emberig, meg nem semmisítenék.

== A. De haragszom a nevemre! — oly ostoba neve senkinek sincs az egész országban.

B. De mit akar ön? — én nagyon helyesnek találok!

A beteg ember megy látogatni beteg orvosát.

Hát már most engem ezután ki fog gyógyítani?

A fényképésznél.

Asszonyág. Hát mennyiért fotografirozna le engem?

Fényképész. Ha több példányban óhajtja arcképét, úgy hát pl. az első tuczat 12 forint — a második 9 ft.

A. No hát akkor csináljon nekem egyet a másodikból.

Ritka hála.

Mattyi. Hallom hogy ön meghősül!

Gajdos. Én? — ki mondta?

M. Ugy hallottam, hát nem volna igaz?

G. Ha mondom, hogy nem igaz!

M. Mit gondol, hátha mégis igaz lenne? Vallja be no!

G. Már iszen — mi tagadás benne — magának csak megmondom, de aztán . . .

M. Hát mégis igaz ugy-e?

G. Már — igaz!

M. Aztán kit vesz el?

G. Hiszen tudja már, hogy . . .

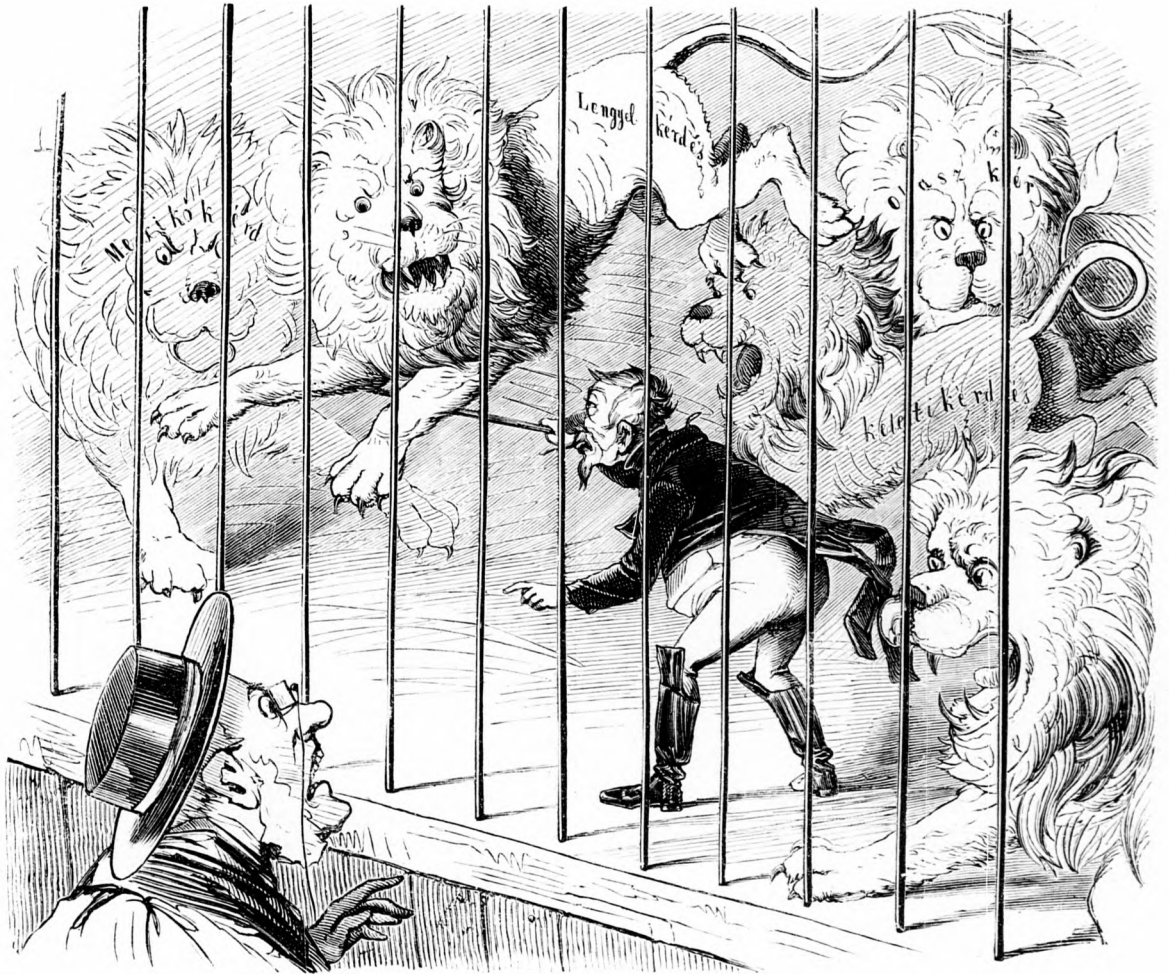
M. Fánit?

G. Azt, azt!

M. Az áldojút?

G. Én — barátom — semmit sem gondoltam hanem csak jót akarok tenni azokkal, kik velem jót tettek!

Az oroszlányokkal játszó Batty.

Angol. Én fogadtam rá, hogy egyszer valamelyik még összetépi.

Érdekes productiók.

melyek legközelebb Pesten láthatók lesznek.

1. A társaságnak egyik tagja egy 6 fontos kisütött ágyugolyót úgy felhabzsol szájával mint a kitya a legyet.

2. Az igazgató fejét egy tigrisnek a szájába teszi s ott egy szivart kiszí, melynek tüzes hamuját a tigris nyelvére hullatja; ezen productio alatt egy ember a tigris hátára ül s sarkantyuival szüntelen bökdösi.

3. Egy kautsuk ember a ki a maga testének dereka táján olyan csomót köt, melyet tíz ember nem képes feloldani; továbbá fejénél s lábainál karókhoz

kötve kinyujtják négy ölnyi hosszáságu kötélre, melyen egy kötél-tánczos falábakon, hátán egy kis konyhát czipelvén, végig tánczol; — a konyhában egy szakácsné forgolódik, pampuskát süt — s ezeket a közönség közé hajjalgja.

— 48 után egy magasabb állásu német hivatalnok magyar uri forma emberrel utazván Magyarországra hogy az az évi termésről tudomást szerezzzen s véleményt adhasson — midőn vagy 2000 hold zöld kukoriczát egy tagban megpillantott, — felkiálta: „jaj be gyönyörű uj erdő ez.“

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ADÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Tetzik tunyi, hogy is egy kicsit tudok lengyelül. No nem sokat, de csak annyit, a menyit lengyelnek elíg, a mi pedig tartatik általános, hogy lengyelnek nagyon kevés elíg. Sziüksígesnek talalok lapok olvasoit megtanítanyi, hogyan lehetik kimondanyi? A lengyelben a „rz“ annyit tesz, mint magyarban „zs“; a „cz“ mondatja maganak „cs“ az „ie“ kimondatik mint „je“ az „l“ mindig mondatik „ly“ nek, ha csak czar maskipen nem parancsol. —

Mar mosd ezen ortographia szerinte ha iratik „concessio“ lengyelül olvastatik „koncz-esz-nemjo“ — ha irva van „constitutio“ olvasva van „kancsututezujó“ ha iratik „kegyelem“ olvastatik „késdelem“ ha pedig nagyhatalmak által irattatik „15“. olvastatik abul a muszka által lengyelek hatara „25“. Ilyen különös nyelv az a lengyel; de hat ki teheti a rola?

Alazatos szolgaja

Tallerosy Zebulon.

KÉRÖDZÉS A TUDOMÁNY SZALMÁJÁN.

Szegény fejem, nekem ugyan kijutott!

Méltóztatnak még emlékezni a kegyes olvasók arra a kőbányai pinczebeomlásra, melyről a tudományos Akademiában jelentés tétődött, hogy a kádárlegények meghaltak, a boros hordók pedig életben maradtak; a piros asztalkendőt a szél a fára fujta, a fát pedig a konyha asztalra nem fujta.

Hát az a tudós ur, a ki egy hónap előtt öt óranegyeden keresztül mindezen dolgokat olyan pontosan kiszámította, hogy a tudományos logarythmusokból még a kőbányai pincerendőrséget is ki lehetett vonni radix képeben, most egy hónap és négy nap mulva leül a zöld bársonnyal bevont asztal elé, kereken kijelenteni, hogy az a multkori interpellatio, mint ha a használt képlet nem lett volna alkalmazható, tökéletesen helyes, hanem hát, miszerint bebizonyítsa hogy az a képlet valóságosan nem helyes, oda áll a tábla mellé és újra hetvenöt valóságos perczen keresztül elmondja az egész ákombákomot alphetól ome-gáig épen oly hosszadalmasan és álomgerjesztőleg, mint öt hét előtt tevé.

A tudós urak azt hitték, valami nagy buzgóság téteti ezt vele, pedig dehogy; az egésznek az volt oka, hogy ott a padok hátulján meglátta Gyárfás urfit, ki a multkor megírta a turpissá-

got s most azzal akarta magát megbosszulni, hogy még egyszer végig kellett hallgatnom.

Isten neki, de hát mégis azt volnánk kérdezni bátrak, hogy hát ez a tudományos Akadémia csakugyan olyan nagyon bővelkedik időben, hogy egy előre alaptalannak mondott számadásra azon nyoleczvan órából, melyet évenként a tudománynak szentel, egy egészet és egy negyedet szentelhet?

Egy székfoglaló beszédet is volt szerencsénk hallani, mely nem valami tudományos elv körül forgott ugyan, nem is valami új csillagászati rendszert állapított meg, hanem azt állapította meg, bizonyos csillagászati műszert *hogyan kell fölállítani* és ha elromlik, *hogyan kell reperálni*. Ennél rövidebb tárgyilagossabb és az általános tudományos haladásra nagyobb hrd-erővel bíró székfoglalót még nem hallottam.

Egy fiatal tudósunk a paránysulyról értekezvén úgy beleélte magát a parányokba, hogy a szavakat is parányokká csipkedve telegraphi gyorsasággal elemezte le a papirról annyira, hogy mikorra bevégezte előadását, egyik hallgató azt kérdezte a másiktól, micsoda nyelven beszélt s tulajdonképen miről is volt szó?

Befejezésül kristallographiai rebuszok következtek, melyeknek megfejtését azonban nem bizzák a szépirodalmi lapok bájos olvasónőire.

Gyárfás.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Hogy járt Csapri.

Feltette magában egyszer szegény Csapri, hogy elmegy a színházba. Mit sem sejtván e napon, kivéve hogy jó helyet kap s hogy jól fog mulatni; karzati jegyet váltott, fellépdelt *bona fide* a csigalépcsőn, s oda fenn helyet foglalva az első sorban, uralgó álláspontjáról szeméit egész kényelemmel kezdé jártatni az alantabb itt ott *sporadikailag* elszórt *publikum fragmentjeire*. Egyszer csak — de hagyjuk őt magát beszélni: Egyszer fölakadnak szemeim — nota bene — mind a kettő — egy a másodemeleti zártszékek egyikén ülő bájló teremtesén. Én mindjárt odavoltam; egy egész battalió amor general dechargét adott szívem közepébe, úgy hogy a szerelem által *accelerált* lábakkal csakugy zuhantam le a karzatról a a második emeletre, a hol . . . asszonyságtól szerzett 3 hatos ára protectio folytán sikerült ha melléje nem is, de mégis háta mögé jutnom.

Hogy kell ezt most meghódítani? gondolám magamban! fájdalom, nem bírok sem Adonis szépségével, sem Demosthenes *eloquentiájával* sem Krösus kincseivel, s mégis meg kell lennie a hódításnak! mert átnyilalt szívem sebeire csak ő nyujthat gyógyító irt. De hát bátorság Csapri, itt az idő, most vagy soha! — Bezzeg dobogott szívem azon gondolatnál, hogy meg kell őt szólítanom! soha életemben ilyen *trémát* nem állottam ki, hanem mindennek daczára mégis képes voltam legyőzni természetes ifjonczai féltékenységemet. — Hogy s mikép történt, az én ez titkom marad, elég az ahhoz, hogy győztesen léptem elő e en kalandból. Fő törekvésemet azon engedély kinyerésére irányozám, hogy haza kísérhessem; — az sikerült is, ki volt most boldogabb nálamnál? Alig várhatám a darab végét, sohse tűnt ily hosszúnak. Végre legördült a függöny s én a bajló teremtés oldalán a lépcsőn haladtam le. Boldogságom tetőpontját érte volt. Oda lenn megérkezve nagy ijedten körütekinté magát imádottam. — Valamit elvesztett tán nagysám, mondám? Jaj a napernyóm! — nem volna oly szives — mondá ő oly olvadó hangon hogy szívem majd elolvadt bele; — nem is kellett nekem egyéb, mindjárt futottam vissza fel a második emeletre nyilsebességgel; ott — a lámpák már eloltvák — a sötétben kezdtem tapogatódzni, botorkázni, szemeim s szemüvegeim minden erőmegfeszítéseivel néztem köröskörül, de napernyőnek nyomát sem fedezhettem fel. — Így kellett aztán szemem sem végezve visszatérnem imádott tündérnőmhöz, őt vigasztalando vesztesége fölött. De, oh én szerencsétlen —

a kit ott nem lelék többé, az a tündérhölgy volt. Jancsi legyen ha a Venus maga nem volt ember képében; a napernyővel historia csak csel volt hogy ne legyenek Olympusba szállásának szemtanuja. Hanem egyet nem értek! — 50 forintos Operngukkeremet is, melyet véletlenül kezében tartá, elvitte magával!!! — Ha csak ezen nem tekint rám hébe korba magaslatáról? Hanem ugy is lesz! ő hű akart maradni hozzám, s minthogy a földön sem az operencziás tengeren innen sem tulnan párja nincs, nőtlen maradok, hű maradok hozzá, s többé semmi földi szépség által elesábitani magamat nem hagyom, de — Operngukkeremet se bizom ám többé ily földi tündérré!

Eredeti fordítási minták németből magyarra.

— Die Kozaken haben das Insurgenten-Lager gänzlich aufgerieben. — A kozákok a felkelők táborát egészen felzsurolták.

— In X. wurden die Beamten versetzt. — X-ben a hivatalnokokat elzalogosították.

— Ein Rentier hat das schönste Dasein. — Az iramszarvasnak legszebb itt lenni.

Magyarból németre.

— Egy hátas ló. — Ein buckliges Pferd.

— Vendégfogadó a borsajtóhoz. — Gast-zahnsteuer bringt Pfefferthüre.

— Cserebogár. — Tauschkäfer.

Látcső vagy Operngukker?

Vidékről jött be Csihi ur szive királynéjával hogy a hirhedett Dunanan apót megláthassák, s pesti barátjától látcsövet kért kölcsön. A fölkerült beküldi Jánoska fiát a szobába, hozná ki a kívánt tárgyat; — ki is hozta az a látcsőt, igen de a színházi lapot; mire az apa ráförmedt a fiura, hogy nem ezt értette, hanem a szemfegyverző eszközt; a fiu pedig nagy phlegmával viszonzá:

— Hát mert nem mondta édes apám mindjárt magyarul hogy *Operngukker* kell!

A színháznál is megtörtént az ily tévedés, hogy a zártszéknýtónétól egy rövidlátásu ur látcsövet kért, ez pedig neki szintén a lapot hozta a kívánt Gukker helyett.

Ama bizonyos eszmadia és felelése kérdései és feleletei.

Præcolum. Kómlyu már annak beszélni, a ki ártoset a halálón.

— — A napokban egy sikerült fordítást tapasztaltam: „Incidit in Scyllam, qui vult vitare charybdim.“ Ezt így tapasztalám magyarul: „a ki nagyon kerülgeti a Károlyka szárnyát, bekerül a Józsefka szárnyába.“

— — (Magyarázza már meg kend egyszer, hadd tudjam én is, mi az a hausse meg az a baisse?) Hát tudod: mikor a börzén hausse van, az nekünk a baisse; s mikor a börzén baisse van, az nekünk a hausse. Már most érted? (Már így értem.)

— — No csak képzeld már: valami gonosz poéta hogy akarja csuffá tenni az egész mesterségünket! Versbe szedte a szerszámaim nevét s beküldé hozzám rithmusban eképen:

„Bieskia, musta, dikies, hosszútü, sámfa, kerekcsék,
„Kapta, hováj, sodró, szög, csutak, ár, kalapács,
„Czifrázó, kéreg, kármentő, furda, lapostó.
„Gomba, fonál, lábszif, forma, fogas, beütő,
„Tóke, poczok, szattyán, gyüsü, tabi, czérna, szurok, szög.
„Talp, ravasz és fenykő, rongy, gazi főve esiriz,
„Fordító, festék, mosdó, kupa, szárfaragókés,
„Fuzóár, műhely, és üveg, iplik, aczél.

Hanem hiszen megtromfolám én is őt eképen: — versbe szedém az ő poétai szerszámaim, melyet ha előlvas, átlátandja, hogy mi ő hozzám képest, mondván:

„Tinta, papir, rozsz toll, kalamáris, rótt faulenczer,
Zsebszótár, rimnek, mérni ki verset őt ujj
Lelkesítő borlél, vizenyöst felitatni való por,
S szerkesztői vörös ón, kitörülmi, mit írsz.“

— — Egy ember beleakart ugrani a Dunába, egy másik ember megfogta, nem engedte; az egyik ember arra a másikat pofonütötte. Már most kérdés: tartozik-e a lovagiasság szabályai szerint az az ember, a ki az öngyilkos szándékát a vízbefulástól

megőrizte, s azért attól ütleget kapott, vele megduellálni?

— — (Miért parancsolta meg a város, hogy a boltok ernyőit fél lábbal magasabbra kell emelni?) Hát, tudod alkalmasint sejté, hogy a fejtakarók ide stova nőni fognak.

— — (Miért van az, hogy úgy megy le az ezüstnek az ára?) Mért? Azért, mert fogytán van mindenkinél a bankó s kiki a láda fenekén kotorász.

— — Megint két új Üstököst fedeztek már fel. (No uram Teremtőm! Hisz ez az egy is alig élhet.)

Alázatos folyamodás.

A leendő országgyűléshez megadandó urbéri kárpótlásért.

Alolirottak, kik 1861-ben birt jobbágyaiknak fele részét, a dolgok új rendje következtében ez ideig elveszteni kényszerültek; a sok meg nem kapott „füstpénz“ elmaradásáért való kárpótlást épen olyan joggal igényelhetvén, mint akármelyik földesur az elmaradt robotokért való kármentesítést; ezennel bátorzkodnak ügyüket az országgyűlés eleibe terjeszteni, meg levén felőle győződve, hogy azt ezuttal nagyon *adakozó kedvében* találандják.

NB. A Handabandának nem kell urbéri kárpótlást adni, mert az csupa *majorság*.

Alázatos szolgálói
Üstökös és Bolond Miska.

Az Idők Tanujából.

Sietünk óvásunkat bejelenteni azon gonosz szándéku népdal ellen, mely így kezdődik: „korcsmárosné, gyujts világot!“ Ez mint egyáltalában gyujtogatásra való felhívás, már hatóságilag is büntetendő, azonkívül pedig kötelessége a jó érzelmű napisajtónak minden alkalmat megragadni, hogy kijelenthesse, miszerint ez a viág olyan szép, különösen most, hogy annak felgyújtásába semmiképen bele nem egyezhetünk. Salvavimus animam. — A többiekhez adva 12569-ik érdemünk és 43 krajczár.

Értesítés.

Lapunk eddigi szerkesztője, *Jókai Mór*, a katonai törvényszék által hat hónapi fogságra levén elítélve, melyet már meg is kezdett, ez idő alatt a felelős szerkesztőséget *Dienes Lajos* viendi, *Jókai Mór* főmunkatárs és kiadó-tulajdonos maradván.

Laptulajdonos és főmunkatárs: *JÓKAI MÓR*.
Ideiglenes felelős szerkesztő: *DIENES LAJOS*.

Lakása: Papnövelde utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten. 1863.

(Egyetem-utca 4-ik szám.)